

OBITUARY

Aleksander Głazek

Aleksander Głazek was born in 1955 in Krakow. He graduated from the Faculty of Law and Administration, Jagiellonian University in 1979. He had already started working as an assistant at the Institute of Forensic Research in 1978, specialising in questioned document and handwriting analysis. In 1988 he was promoted to manager of the Section of Handwriting and Documents Examinations and later director of the Department of Criminalistics. In 1990, the then Director of the Institute of Forensic Research, Professor Jan Markiewicz, designated Aleksander Głazek as his successor. It was a good decision, as it enabled the young criminologist to become acquainted with all the multi-fold activities of this institution and later to compete successfully for the position of director. He served in this capacity for three terms – testimony to his exceptional abilities.

To everyone who came into contact with Aleksander Głazek, he was the epitome of dynamism and conscientiousness. He was a splendid organiser and manager, and under his directorship the Institute became a well-known and respected institution not just in Poland, but also abroad. However, in order to achieve this, he sacrificed almost everything: all his time and energy and even his own academic career. Behind his modest master's degree, however, lay a vast professional knowledge of contemporary criminalistics and forensic sciences. In these fields, he was an unquestioned authority, held in high regard by professionals in the justice system – judges and prosecutors – and scientists alike, whom he impressed with his penetrating intellect and breadth of outlook.

Aleksander Głazek understood that the key to the development of forensic sciences is having a professional team of scientists carrying out research and preparing expert opinions using the most up-to-date laboratory equipment. That is why he put so much energy into supporting young scientists, encouraging them to obtain further degrees and qualifications. Thanks to his efforts, the Institute became a member of the European Network of Forensic Science Institutes (ENFSI), actively participating in various working groups and organising numerous conferences and seminars. In recognition of his work in this field, Aleksander Głazek was elected chairman of the European Academy of Forensic Science (1998–2000) and a member of the board of ENFSI in 2003.

The editorial board of this journal also has much to thank him for. Although he was not a member of the board of *Problems of Forensic Sciences*, he always actively cooperated with it, offering useful advice and helpful comments. The attractive appearance and high scientific level of the periodical were of special interest to him.

He sometimes demanded more of his staff than seemed possible, but thanks to this he even managed to achieve some goals that at first appeared unrealistic. He set himself and his subordinates ambitious tasks and managed to accomplish most of them successfully. News of his illness came as a great shock to us; we believed, however, that fortune would smile on him and he would be able to overcome all obstacles. Unfortunately, this was one battle that he lost, remaining at the Institute that was so dear to him almost to the end. In the last weeks, when his state of health no longer allowed him to come to work, he remained in contact with staff of the Institute the whole time, trying to help in current matters until the last moment. He passed away on 6 March 2009. His memory will remain with us for ever.

The Editorial Board

Z KRONIKI ŻAŁOBNEJ

Aleksander Głazek

Aleksander Głazek urodził się w 1955 roku w Krakowie. W 1979 roku ukończył studia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1978 roku rozpoczął pracę w Instytucie Ekspertyz Sądowych, gdzie zaczął specjalizować się w zakresie badania pisma i dokumentów. Zaczynał od stanowiska asystenta, by w 1988 roku objąć funkcję kierownika Pracowni Badania Pisma i Technicznej Ekspertyzy Dokumentów, a potem kierownika Zakładu Kryminalistyki. W 1990 roku ówczesny dyrektor Instytutu Ekspertyz Sądowych, profesor Jan Markiewicz, desygnował Aleksandra Głazka na swojego zastępcę. Był to trafny wybór, gdyż pozwolił on młodemu pracownikowi poznać wszechstronnie specyfikę działalności tej instytucji i z powodzeniem wystartować później w konkursie na jej dyrektora. Pełnił tę funkcję przez trzy kadencje, dając dowód swoich nadzwyczajnych umiejętności.

Dla wszystkich, którzy się z Nim zetknęli, był niedoścignionym wzorem aktywności i pracowitości. Dzięki Jego talentom organizacyjnym i menedżerskim Instytut Ekspertyz Sądowych stał się instytucją znaną i uznaną nie tylko w kraju, ale i poza jego granicami. Aby jednak tak się stało, poświęcił jej niemal wszystko: cały swój czas i siły, a nawet własną karierę naukową. Za skromnym tytułem magistra kryła się jednak ogromna, profesorska wiedza na temat współczesnych nauk sądowych. Był w tej materii niekwestionowanym autorytetem, poważanym zarówno przez praktyków wymiaru sprawiedliwości, sędziów i prokuratorów, ale także naukowców, którym imponował swoją dociekliwością i rozległością horyzontów.

Aleksander Głazek rozumiał, że kluczem do rozwoju nauk sądowych jest profesjonalna kadra pracowników naukowych prowadzących badania i wykonujących ekspertyzy z użyciem najnowocześniejszego sprzętu laboratoryjnego. Dlatego też z całych sił wspierał młodych naukowców, angażując się osobiście w to, aby kolejne osoby uzyskiwały stopnie naukowe. Dzięki Jego staraniom krakowska placówka stała się członkiem Europejskiej Sieci Instytutów Nauk Sądowych (ENFSI), czynnie włączając się w rozległą aktywność poszczególnych grup roboczych oraz organizację licznych konferencji i seminariów. W uznaniu Jego zasług Aleksander Głazek został wybrany przewodniczącym Europejskiej Akademii Nauk Sądowych (w latach 1998–2000), a w 2003 roku członkiem zarządu ENFSI.

Wiele zawdzięcza Dyrektorowi także redakcja naszego czasopisma. Mimo iż nie był On formalnie członkiem jego redakcji, zawsze aktywnie z nią współdziałał, przekazując szereg cennych uwag i wskazówek. Zawsze dbał o atrakcyjny wizerunek czasopisma i jego wysoki poziom merytoryczny.

Od swoich współpracowników nieraz wymagał więcej, niż wydawało się to możliwe, ale dzięki temu mógł zrealizować nawet te zamierzenia, które początkowo wydawały się nierealne. Stawiał przed sobą i swoimi podwładnymi ambitne zadania i większość z nich udało Mu się pomyślnie sfinalizować. Z wielkim bólem przyjęliśmy wiadomość o Jego chorobie, wierząc jednak, że i w tym przypadku los będzie Mu sprzyjał w pokonaniu wszelkich przeciwności. Przegrał tę walkę, nie opuszczając do końca swojej ukochanej placówki. W ostatnich tygodniach, kiedy stan zdrowia nie pozwalał Mu już na przychodzenie do pracy, był cały czas w kontakcie z pracownikami Instytutu, do ostatniej chwili starając się pomóc w bieżących sprawach.

Odszedł na zawsze 6 marca 2009 roku. Pamięć o Nim pozostanie wśród nas na zawsze.

Redakcja